

“मीठे बच्चे- यस पतित दुनियाँलाई पावन बनाउने सेवामा लाग्नु छ, विघ्नलाई मेटाउनु छ, निराश हुनु छैन।”

प्रश्न:- गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा कुनचाहिँ स्मृति रहनु धेरै आवश्यक छ?

उत्तर:- गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा यो स्मृति रहोस्- हामी ईश्वरीय विद्यार्थी हौं। विद्यार्थीलाई पढाइ र टिचर सधैं याद रहन्छ। ऊ कहिल्यै लापर्बाहीमा आफ्नो समय खेर फाल्दैन, उसलाई समयको धेरै कदर रहन्छ।

प्रश्न:- मनुष्यमा सबैभन्दा ठूलो अज्ञान कुनचाहिँ छ?

उत्तर:- जसको पूजा गर्छन् उहाँलाई नै नाम रूपबाट अलग भन्छन्- यो सबैभन्दा ठूलो अज्ञान हो। पुकार्छन्, मन्दिर बनाएर पूज्छन् भने उहाँ नाम रूपबाट अलग कसरी हुन सक्नु हुन्छ? तिमीले सबैलाई परमात्माको सत्य परिचय दिनु पर्छ।

गीत:- बचपन के दिन भुला न देना....

ओम् शान्ति यहाँ बेहदका बाबाले बच्चाहरूलाई शिक्षा दिनु भएको छ अथवा सावधान गर्नु भएको छ- रामका बनेका हौ भने यस बचपन अथवा ईश्वरीय बचपनलाई नबिर्स। यस्तो नहोस् रामको बचपनबाट हटेर रावणतिर जानु छ। फेरि धेरै-धेरै पछुताउनु पर्नेछ। यो पनि सम्झाएको छ यदि महान् मूर्ख देख्नु छ भने यहाँ देख, जसले पढाइ छोडिदिन्छन्। तिमी बुझ्न सक्छौ, उनको के गति होला। यहाँका महारथी हुन् हात्ती, उनलाई गोही रूपी मायाले खाइदिन्छ। यो बाबाले सम्मुख बसेर सम्झाउनुहुन्छ- मीठा-प्यारा सिक्कीलधे बच्चाहरू! माया धेरै दुश्मन छ। यस्तो नहोस् कतै बेहदका बाबाको हात छोडिदिउन्। यहाँ हुनुहुन्छ परमपिता पर भन्दा पर रहनेवाला पिता, पतित-पावन। यस्ता बाबाको हात कहिल्यै नछोड। नत्र धेरै रुनु पर्नेछ। धेरै राम्रा-राम्रा बच्चाहरू जसलाई बाबाले धेरै ठूला-ठूला टाइटल दिनुहुन्थ्यो, उनीहरूले पनि हात छोडिदिए। बाबा कसैलाई धेरै प्यार गर्नुहुन्छ, कतै नगिरोस् भनेर। गीत पनि गाइएको छ। यस्तो नहोस् मायाले तिमीलाई तानेर लगोस्, फेरि धेरै पछुताउनु पर्नेछ। वास्तवमा सच्चा-सच्चा युद्ध तिमी हो, तिमी माया माथि जित प्राप्त गर्छौ।

अहिले तिमी पतितबाट पावन बन्छौ। पतित स्थानलाई तिमी पावन स्थान बनाउँछौ। पावन स्थान त यहाँ छैन। यस समय सारा दुनियाँ पतित स्थान छ। पावन त हुन् देवी-देवता। तिमीले पतित दुनियाँलाई पावन बनाइरहेका छौ। यो जुन प्रदर्शनी आदि गर्छौ, पतितलाई पावन बनाउने, तिमीले सच्चा सेवा गर्छौ। हो, विघ्नलाई मेटाउनु पर्छ, यसमा हर्टफेल अथवा सुस्त हुनु हुँदैन। कुनै पनि हालतमा सेवा अवश्य गर्नु पर्छ, पतितलाई पावन बनाउने। तिमी धन्धा नै यो हो, अरू कुनै कुरा सँग तिमी सम्बन्ध छैन। हेर्नु छ- मैले कतिलाई पतितबाट पावन बनाएँ। यो दुनियाँ स्वर्ग थियो, पावन दुनियाँ थियो। यस समय पतित र पावनको बारेमा कसैलाई ज्ञान छैन। पावन स्थान हो नै नयाँ दुनियाँ, फेरि पुरानो भयोपछि नापाक, पतित तमोप्रधान बन्छ।

रूहानी बाबा बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्मुख सम्झाउनुहुन्छ। अब तिम्रो बुद्धिमा छ अवश्य हामी पवित्र स्थान स्थापना गरिरहेका छौं। पवित्र स्थान भारतवर्ष थियो, अहिले अपवित्र स्थान बनेको छ। घर नयाँ छ फेरि पुरानो अवश्य बन्छ। यो ज्ञान नयाँ दुनियाँमा रहँदैन। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई समझ मिलेको छ। हुन त लाखौं वर्ष भन्छन् आखिर पुरानो त हुन्छ नि। पुरानो नाम नै कलियुगको हो। नवयुग र पुरानो युगलाई केवल तिमीले जानेका छौ। अब नवयुग आइरहेको छ। हामी फेरि यो ज्ञान बाबाद्वारा लिइरहेका छौं, पवित्र बनेर स्वराज्य पाउनको लागि। विद्यार्थीले कहिल्यै पढाइ र टिचरलाई भुल्न सक्छन् र? तिमी पनि विद्यार्थी हौ, गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा यो याद रहोस्— हामी पढिरहेका छौं। यस पढाइमा समय धेरै लाग्छ। बीचैमा कोही गिर्छन्, कोही हराउँछन्। मुखले भन्छन्, लेख्छन् पनि शिवबाबा केअर अफ बह्ना। बाबालाई धेरै प्रेमले पत्र लेख्छन्, म जीवको आत्माले परमपिता परमात्मालाई पत्र लेख्दै छु। उनीहरूले पुकारिरहेका छन्— हे परमात्मा रक्षा गर्नुहोस्, शान्ति दिनुहोस् भनेर। बाबा सिवाय कसैले पनि शान्ति दिन सक्दैन। बाबा त आउनु नै छ। भक्तको रक्षक भनेर पनि गायन छ। जीवनमुक्ति दिनुहोस्, शान्ति दिनुहोस्, मुक्त गर्नुहोस्, हामी जीवन छँदै मुक्त हुन पाऔं। त्यो त सत्ययुगमा हुन्छ। यहाँ त जीवनबन्ध छ। यी कुरालाई तिमीले राम्रो सँग जान्दछौ, स्वयं बाबाले सम्झाइरहनु भएको छ। अरू कसैको बुद्धिमा ड्रामाको रहस्य छैन। तीनै काल— आदि, मध्य, अन्त्यलाई कसैले जान्दैनन्। तिमीले सबैकुरा बुझेका छौ तर छौ साधारण, गुप्त। उनीहरू बाहिर गएर शारीरिक ढिल गर्छन्, सिक्छन्। तिम्रो ढिल हो रूहानी। कसैलाई थाहा नै हुँदैन— यिनीहरू योद्धा हुन्, लडाईं गर्नेवाला। महाभारतको लडाईं देखाउँछन्, त्यो कसरी भयो? महाभारतको लडाईं भगवान्ले गराउनु भयो, यस्तो भन्छन्। भगवान्ले हिंसक युद्ध कसरी गराउनुहुन्छ! भगवान्ले युद्ध सिकाउनुभयो, रावणमाथि विजय प्राप्त गर्न। सम्झाउनुहुन्छ— तिमी १६ कला सम्पूर्ण थियौ। तिमी मूलवतनबाट अशरीरी आयौ फेरि यहाँ चोला धारण गरेर पहिला सत्ययुगमा राज्य गन्थौ। स्मृतिमा आउँछ? भन्छन् हो बाबा, अहिले मलाई स्मृतिमा आएको छ— अवश्य हामी दैवी राज्यको मालिक थियौं। फेरि गुमायौं। अहिले हामी युद्धको मैदानमा खडा छौं। मायामाथि अवश्य विजय प्राप्त गर्छौं। काम चितामा चढनाले मनुष्यको मुख कालो हुन्छ। कालो अक्षर नराम्रो लाग्छ त्यसैले श्याम भनिन्छ। कृष्ण र नारायणको कालो रंग देखाउँछन्, यस्तो कुनै मानिस हुँदैन। मनुष्य त गोरा, काला हुन्छन्। आइरन एजडलाई सावरा भनिन्छ। लौकिक पिताले पनि भन्नुहुन्छ— तिमीले कालो मुख गरेर कुललाई कलंक लगाउँछौ। बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले आसुरी मतमा चलेर दैवी कुललाई कलंकित गरेका छौ, त्यसैले तिमी कालो बन्यौ। पूरा कालो बन्न आधाकल्प लाग्छ र गोरो बन्न सेकेन्ड। बच्चाहरूलाई ड्रामाको आदि मध्य अन्त्यको स्मृति आएको छ। अरू धर्मकालाई स्मृति आउन सक्दैन। विस्मृति पनि तिमीलाई भयो, स्मृति पनि तिमीलाई आयो। तिमी दैवी राजस्थानको मालिक थियौ। यहाँ राजाहरू धेरै थिए, त्यसैले नाम राखिएको छ राजस्थान। अहिले यो पञ्चायती राज्य छ। अहिले तिमी पुरुषार्थ गरिरहेका छौ— महारानी महाराजा बन्ने। ड्रामा प्लान अनुसार यस्तै भएको थियो। स्वर्ग चक्कर लगाएर नर्क बन्छ। अब तिमी पतितबाट पावन स्थानमा गएर राज्य गर्ने पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। तिम्रो पढाइ सरल छ। बाबा र वर्सालाई याद गर्नु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गन्थौ भने तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ। राजाईलाई याद गन्थौ भने राजाई मिल्छ। उनीहरूले त भन्छन्— म भैंसी हुँ, भैंसी हुँ। यो कुरा त सत्य होइन। तिमी आत्माले

भन्छौ— हामी विष्णु बन्छौं, कसरी बन्छौ? भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर र विष्णुपुरी राजधानीलाई पनि याद गर। प्रवृत्ति मार्ग हुनाले विष्णुको नाम लिइन्छ। वहाँ पनि लक्ष्मी-नारायणको गद्दीको पछाडि विष्णुको चित्र निशानी रहन्छ। चित्रमा पनि यस्तो-यस्तो बनाउँछन् बाबाले रहस्य सम्झाउनु भएको छ— त्यहाँको यस्तो रीति-रिवाज छ फेरि उनै लक्ष्मी-नारायण चक्कर लगाएर ब्रह्मा-सरस्वती वा जगत् पिता जगत् अम्बा बन्छन्। ब्रह्मालाई भनिन्छ ग्रेट-ग्रेट ग्रेन्ड फादर। शिवलाई फादर भनिन्छ। सबै आत्माहरू ब्रदर्स हुन्। ग्रेट-ग्रेट ग्रेन्ड फादर मनुष्य नै बन्छन्। अब देह-अभिमान निकालेर आत्म-अभिमानी बन्नु छ। आत्म-अभिमानी परमात्मा बाबाले बनाउनुहुन्छ। यहाँ तिमीलाई डबल लाइट छ, नलेज छ। आत्म-अभिमानी पनि बन्छौ फेरि बाबालाई पनि याद गर्छौ किनकि वर्सा लिनु छ। देवताहरूले पुरुषार्थ गरेर पूर्व जन्ममा बाबाबाट वर्सा लिएका थिए। उनीहरूले याद गर्नु पर्ने आवश्यकता छैन। बच्चाहरूले नयाँ-नयाँ प्वाइन्टहरू बुद्धिमा धारण गर्नु पर्छ। युक्तिहरू धेरै मिलिरहन्छन्। पहिले-पहिले बुद्धिमा यो कुरा बसाऊ— उच्च भन्दा उच्च कुन स्थान हो? निर्वाणधाम। हामी आत्माहरू निर्वाणधामका निवासी हौं। परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ सर्वोच्च। उहाँको उच्च भन्दा उच्च स्थान छ। उच्च भन्दा उच्च नाम छ। उच्च भन्दा उच्च उहाँको महिमा छ। उहाँ आउनु भएको छ नै भारतवर्षमा, तब त यहाँ यादगार बनेको छ। जसको कुनै नाम रूप नै छैन भने त्यो चीज कहाँबाट आउँछ, जसलाई पुजिन्छ। त्यसैले यो पनि भुल हो नि। परमात्मालाई नाम रूपबाट अलग भन्नु, यो त अज्ञानता भयो। शिवरात्रि पनि यहाँ नै मनाउँछन्। भारत नै प्राचीन सत्ययुग थियो, अहिले छैन। अवश्य बाबाले नै सत्ययुगको स्थापना गर्नु भएको थियो। फेरि दुःख कसले दिन्छ त? यो कसैलाई पनि थाहा छैन। बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ। अहिले उहाँ २१ पीढीको लागि फेरि तिमीलाई बेहदको वर्सा दिन आउनु भएको छ। तिमीले कल्प-कल्प यो पुरुषार्थ गरेका छौ। बेहदको सुखको वर्सा बेहदका बाबाबाट लिएका छौं, जबकि यो अन्तिम जन्म हो। त्यसैले पवित्र बनेर भविष्यको लागि पूरा वर्सा किन नलिने? भक्तले भगवान्लाई याद गर्छन् वर्सा पाउनको लागि। भगवान् हुनुहुन्छ नै पतित-पावन, सद्गति दाता। नरबाट नारायण बनाउनेवाला। अरू कसैले पनि बनाउन सक्दैनन्। सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य हुन्छ। भनिन्छ अवश्य पहिलाको जन्ममा पुरुषार्थ गरेको हुनुपर्छ। त्यसैले बाबाले अहिले तिमीलाई पुरुषार्थ गराइरहनु भएको छ, भविष्यमा यस्तो पद दिलाउनको लागि। पतित दुनियाँको अन्तमा नै आएर पावन बनाउनुहुन्छ नि। त्यो हो निर्विकारी दुनियाँ। फेरि कला कम हुँदै जान्छ। अहिले छ विकारी दुनियाँ।

बाबा भन्नुहुन्छ— यी ५ विकारलाई दान देऊ र पवित्र बन। याद पनि गर अनि पवित्र पनि बन। बी होली, बी राजयोगी। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर एक शिवबाबाको याद गर। यदि कसैलाई याद गर्नु भन्ने व्यभिचारी बन्छौ। भक्तिमार्गमा गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा कहिले कसैलाई, कहिले कसैलाई याद गर्छन्। त्यसैले त्यो व्यभिचारी याद हुन्छ र फेरि उनीहरू पवित्र पनि रहँदैनन्। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— गृहस्थ व्यवहारमा याद म एक बाबालाई गर। यो अन्तिम जन्म मेरो नाममा कमल फूल समान पवित्र बनेर केवल मलाई याद गर्दै गर। यो एक जन्म मेरो सहयोगी बन। जसले मदत गर्छन् उनैले फल पाउँछन्। तिमी भयौ ईश्वरीय सेवाधारी। बाबा स्वयं सेवा गर्नुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! तिमी लायक बन्नु पर्छ। गुण पनि अवश्य हुनुपर्छ। यहाँ गुणवान बन्नु छ। फेरि २१ जन्मको लागि देवता बनेर राज्य गर्छौं। बाबाले सम्झाउनु भएको

छ- कृष्णको चित्र धेरै राम्रो छ। नर्कलाई लात हानेको, स्वर्ग हातमा भएको। यहाँ नै यो कायदा छ- कोही मर्न्यौ भने मुख शहरतर्फ, खुट्टा स्मशानतर्फ गछन्। फेरि जब स्मशानको नजिक आएपछि मुख फर्काएर स्मशानतिर गछन्। अहिले त तिमी जीवन छँदै जानको लागि तयार छौ त्यसैले तिम्रो मुख नयाँ दुनियाँतर्फ हुनु पर्छ। सुखधाममा जानु छ शान्तिधाम हुँदै। यो हो बेहदको कुरा। पुरानो दुनियाँलाई लात मारिरहेका छौ, नयाँ दुनियाँमा गइरहेका छौ। त्यसैले दुःखधामलाई भुल्नु पर्छ। सुखधाम र शान्तिधामलाई याद गर्नु पर्छ। हुन त दुःखधाममा तिमीहरू रहेका छौ, तर याद उहाँलाई गर। अव्यभिचारी योग हुनु पर्छ, एक बाबा दोस्रो न कोही। शिक्षा सावधानी त धेरै सहज मिल्छ। अर्जुनले धेरै शास्त्र पढेका थिए, उनलाई भनियो- यो सबै भुल र पढाउनेलाई पनि बिर्स। बाबाले पनि यस्तै भन्नुहुन्छ। अहिले जे जति सुनेका छौ, त्यो सबै बिर्स। म तिमीलाई सबै शास्त्रको सार सम्झाउँछु। सत्यखण्डको मालिक बनाउनु हुन्छ। उनीहरूले तिमीलाई झुट खण्डको मालिक बनाउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ- अब निर्णय गर म राइट छु वा तिम्रो काका, मामा वा शास्त्रवादी राइट छन्? त्यो लडाईं हो हदको, तिम्रो हो बेहदको जसबाट तिमी बेहदको राजाई लिन्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- यी विकार सबै दानमा देऊ। अहिले पुरुषार्थ गरेनौ भने धेरै-धेरै पछुताउने छौ। त्यसैले लापर्बाही छोड, सेवामा लाग, कल्याणकारी बन। यस कलियुगमा महान् दुःख छ। अब त अझै दुःखको पहाड खस्दैछ। फेरि सत्ययुगमा सुनको पहाड खडा हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) अल्फ र बे को याद गर्ने सरल पढाइ पढ्नु र पढाउनु छ। अव्यविचारी यादमा रहनु छ। यस झुटो खण्डलाई बुद्धिबाट भुल्नु छ।
- २) ईश्वरीय सेवाधारी बनेर दुनियाँलाई पतितबाट पावन बनाउने सेवा गर। बाबाको पूरा-पूरा सहयोगी बन।

वरदान:- देह, देहको सम्बन्ध र पदार्थको बन्धनबाट मुक्त रहने जीवनमुक्त फरिश्ता भव

फरिश्ता अर्थात् पुरानो दुनियाँ र पुरानो देह सँग लगावको नाता छैन। देह सँग आत्माको नाता त छ तर लगावको सम्बन्ध छैन। कर्मेन्द्रियहरूबाट कर्मको सम्बन्धमा आउनु बेग्लै कुरा हो तर कर्मबन्धनमा नआऊ। फरिश्ता अर्थात् कर्म गर्दा पनि कर्मको बन्धनबाट मुक्त। न देहको बन्धन, न देहको सम्बन्धको बन्धन, न देहको पदार्थको बन्धन- यस्ता बन्धनमुक्त नै जीवनमुक्त फरिश्ता हुन्।

स्लोगन:- स्थूल सम्पत्ति भन्दा पनि अधिक मूल्यवान हो- रूहानी स्नेहको सम्पत्ति।